

บทที่ ๔

การเสนอข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลครบตามขบวนการ พร้อมกับนำมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ และเพื่อความสะดวกในการเสนอข้อมูลในตารางต่าง ๆ จึงนำเอาสัญลักษณ์และอักษรทางสถิติมาใช้แทนความหมายต่าง ๆ ดังนี้

N	หมายถึง	จำนวนประชากรของกลุ่มตัวอย่าง
N_1	หมายถึง	จำนวนประชากรของกลุ่มควบคุม
N_2	หมายถึง	จำนวนประชากรของกลุ่มทดลอง
X^2	หมายถึง	ไคสแควร์
f_1	หมายถึง	จำนวนความถี่ของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมที่ได้คะแนนมากกว่า มีถยฐานร่วม
f_2	หมายถึง	จำนวนความถี่ของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมที่ได้คะแนนไม่มากกว่า มีถยฐานร่วม
f_3	หมายถึง	จำนวนความถี่ของผู้ป่วยในกลุ่มทดลองที่ได้คะแนนมากกว่า มีถยฐานร่วม
f_4	หมายถึง	จำนวนความถี่ของผู้ป่วยในกลุ่มทดลองที่ได้คะแนนไม่มากกว่า มีถยฐานร่วม
df	หมายถึง	ชั้นแห่งความ เป็นอิสระ

ในการวิเคราะห์และเสนอข้อมูลของการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น ๖ ตอน คือ

- ตอนที่ ๑ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจำแนกตามเพศ
- ตอนที่ ๒ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจำแนกตามกลุ่มอายุ
- ตอนที่ ๓ ร้อยละของผู้ป่วยโดยส่วนรวมทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจำแนกตาม

ลักษณะที่แสดงออก

ตอนที่ ๔ แยกศึกษาดังนี้

ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่มีอัตราการเต้นของชีพจรและความดันโลหิตเพิ่มขึ้น เหนือระดับปกติ

เปรียบเทียบความแตกต่างของชีพจรและความดันโลหิตที่เพิ่มขึ้น เหนือระดับปกติของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและทดลอง

ตอนที่ ๕ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างลักษณะที่แสดงออกของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ตอนที่ ๖ แยกศึกษาดังนี้

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

จำแนกตามเพศ

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

จำแนกตามกลุ่มอายุ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ ๑ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจำแนกตามเพศ ปรากฏผล
ดังนี้

ก. กลุ่มควบคุม ผู้ป่วยเพศหญิงมีจำนวนมากกว่าเพศชาย โดยมีผู้ป่วยเพศหญิง
ร้อยละ ๕๖.๖๗ และเพศชายร้อยละ ๔๓.๓๓

ข. กลุ่มทดลอง ผู้ป่วยเพศชายมีจำนวนมากกว่าเพศหญิง โดยมีผู้ป่วยเพศชาย
ร้อยละ ๕๖.๖๗ และเพศหญิงร้อยละ ๔๓.๓๓

จำนวนของผู้ป่วยโดยส่วนรวมทั้ง เพศชายและ เพศหญิงในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
อยู่ในอัตราส่วนที่เท่ากันคือร้อยละ ๕๐.๐๐ ดังปรากฏในตารางที่ ๑

ตารางที่ ๑ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจำแนกตามเพศ

เพศ	กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มควบคุม		กลุ่มทดลอง		รวม	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย		๑๓	๔๓.๓๓	๑๗	๕๖.๖๗	๓๐	๕๐.๐๐
หญิง		๑๗	๕๖.๖๗	๑๓	๔๓.๓๓	๓๐	๕๐.๐๐
รวม		๓๐	๑๐๐	๓๐	๑๐๐	๖๐	๑๐๐

ตอนที่ ๒ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจำแนกตามกลุ่มอายุ ปรากฏผล
ดังนี้

ก. กลุ่มควบคุม ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๔ ปี ร้อยละ ๕๖.๖๗

ข. กลุ่มทดลอง ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๔ ปี ร้อยละ ๕๖.๖๗

โดยส่วนรวมของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๔ ปี
ร้อยละ ๕๖.๖๗ ดังปรากฏในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๒ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจำแนกตามกลุ่มอายุ

อายุ (ปี)	กลุ่มตัวอย่าง		กลุ่มควบคุม		กลุ่มทดลอง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
๒๕-๓๕	๑๗	๕๖.๖๗	๑๗	๕๖.๖๗	๓๔	๕๖.๖๗	๓๔	๕๖.๖๗
๓๖-๔๕	๑๓	๔๓.๓๓	๑๓	๔๓.๓๓	๒๖	๔๓.๓๓	๒๖	๔๓.๓๓
รวม	๓๐	๑๐๐	๓๐	๑๐๐	๖๐	๑๐๐	๖๐	๑๐๐

ตอนที่ ๓ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจำแนกตามลักษณะที่แสดงออก ปรากฏผลดังนี้

เมื่อมีความวิตกกังวลเกิดขึ้น ลักษณะพฤติกรรมที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่แสดงออกมากที่สุด ร้อยละ ๕๖.๖๗ คือ การกล่าวถึงสิ่งที่กลัว และการบรรยายถึงความเครียดหรือความไม่สบายใจต่าง ๆ เมื่อเข้ามารับการรักษากายในโรงพยาบาล

ลักษณะการแสดงออกอีกประการหนึ่งที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่แสดงออกมากที่สุด คือ ๒ ประการแรกดังกล่าวแล้ว ร้อยละ ๔๕.๐๐ คือ การแสดงออกทางสีหน้า ผู้ป่วยจะมีสีหน้าเคร่งเครียดอยู่เสมอ และมีลักษณะทางอารมณ์ที่ผิดปกติคือ หงุดหงิดและเปลี่ยนแปลงง่าย ไม่มีความอดทน ร้อยละ ๔๐.๐๐

ลักษณะการแสดงออกที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่แสดงออกน้อยที่สุดคือ อาการกลอกตาไปมา และลักษณะการแสดงออกที่ไม่มีผู้ป่วยใดแสดงออกเลยได้แก่ อาการกำหนัด ขบฟัน และอาการกระตุกบริเวณหน้าแขนหรือไหล่ ดังปรากฏในตารางที่ ๓

ตารางที่ ๓ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจำแนกตามลักษณะที่แสดงออก

ลำดับที่	ลักษณะที่แสดงออก	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	รวม	
		จำนวน	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ
๑.	ปากแห้ง (การกลืน, การเลียริมฝีปาก)	๒๒	๑๔	๓๖	๖๐.๐๐
๒.	หลบสายตาขณะพูด	๑๖	๗	๒๓	๓๘.๓๓
๓.	กลอกตาไปมา	๒	๑	๓	๕.๐๐
๔.	เหงื่อออก	๑๒	๖	๑๘	๓๐.๐๐
๕.	มีอาการสั่นโดยทั่วไป หรือมีอาการสั่นบริเวณมือและขา	๗	๓	๑๐	๑๖.๖๗
๖.	กระสับกระส่ายพูดลูกพูดหนึ่ง	๒๖	๑๐	๓๖	๖๐.๐๐
๗.	กำหมัด, ขบฟัน	๐	๐	๐	-
๘.	กัดเล็บ, กัดริมฝีปาก	๗	๔	๑๑	๑๘.๓๓
๙.	ลักษณะของเนื้อ เรื่องที่พูดไม่ต่อเนื่องกัน, เปลี่ยนเรื่องพูดบ่อย ๆ	๑๔	๕	๑๙	๓๑.๖๗
๑๐.	พูดเร็ว	๖	๒	๘	๑๓.๓๓
๑๑.	ผูกขาดการสนทนาแต่เพียงผู้เดียว	๒๔	๙	๓๓	๕๖.๖๗
๑๒.	พูดเสียงดังและแหลม	๔	๕	๙	๑๓.๓๓
๑๓.	พูดเป็นเชิงตำหนิโรงพยาบาลโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลและสภาพความเป็นจริง	๑๖	๒	๑๘	๓๐.๐๐
๑๔.	หงุดหงิด, อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ไม่มีความอดทน	๓๐	๒๔	๕๔	๙๐.๐๐

ตารางที่ ๓ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองจำแนกตามลักษณะที่แสดงออก

ลำดับที่	ลักษณะที่แสดงออก	กลุ่มควบคุม	กลุ่มทดลอง	รวม	
		จำนวน	จำนวน	จำนวน	ร้อยละ
๑๕.	แสดงอาการไม่ไหวในวิตกต่อการผ่าตัด	๑๒	๘	๒๐	๓๓.๓๓
๑๖.	หน้าตาเคร่งเครียด	๓๐	๒๗	๕๗	๙๕.๐๐
๑๗.	อาการกระตุกบริเวณหน้า แขน หรือไหล่	๐	๐	๐	-
๑๘.	หน้าซีดหรือหน้าแดง	๒๘	๑๕	๔๓	๗๑.๖๗
๑๙.	ลักษณะท่าทางที่พยายามจะป้องกัน ตนเอง เช่น มือกอดอกแน่น	๘	๑	๙	๑๕.๐๐
๒๐.	อาการสั่นเล็กน้อยที่จะตอบคำถาม, พูดตะกุกตะกัก, ไม่มีสมาธิหรือไม่ สามารถจำประโยคหรือคำถามง่าย ๆ ได้ มีอาการพูดซ้ำ ๆ	๑๘	๖	๒๔	๔๐.๐๐
๒๑.	ร้องไห้, มีอาการแสดงว่าร้องไห้มา ก่อน	๕	๕	๙	๑๕.๐๐
๒๒.	การกล่าวถึงสิ่งที่กลัว	๓๐	๒๘	๕๘	๙๖.๖๗
๒๓.	การบรรยายถึงความเครียดหรือความ ไม่สบายใจต่าง ๆ เมื่อเข้ามารับการ รักษาภายในโรงพยาบาล	๓๐	๒๘	๕๘	๙๖.๖๗
๒๔.	ไม่พยายามถามข้อมูลอะไรเลย แม้ว่า จะเปิดโอกาสให้ถาม	๕	๖	๑๐	๑๖.๖๗

ตอนที่ ๔ แยกศึกษาดังนี้

ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่มีอัตราการเต้นของชีพจรและความดันโลหิต Systolic เพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ ครั้งต่อนาที และ ๑๐ มิลลิเมตรปรอท ปรากฏผลดังนี้

ก. กลุ่มควบคุม ผู้ป่วยที่มีอัตราการเต้นของชีพจรเพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ ครั้งต่อนาที ร้อยละ ๙๓.๓๓ และความดันโลหิต Systolic เพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ มิลลิเมตรปรอท ร้อยละ ๙๓.๓๓

ข. กลุ่มทดลอง ผู้ป่วยที่มีอัตราการเต้นของชีพจรเพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ ครั้งต่อนาที ร้อยละ ๕๖.๖๗ และความดัน Systolic เพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ มิลลิเมตรปรอท ร้อยละ ๖๖.๖๗

จำนวนของผู้ป่วยโดยส่วนรวมทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ที่มีอัตราการเต้นของชีพจรผิดปกติ ร้อยละ ๗๕.๐๐ และความดันโลหิต Systolic ผิดปกติ ร้อยละ ๘๐.๐๐ ดังปรากฏในตารางที่ ๔

ตารางที่ ๔ ร้อยละของผู้ป่วยในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่มีอัตราการเต้นของชีพจรและความดันโลหิต Systolic เพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ ครั้งต่อนาที และ ๑๐ มิลลิเมตรปรอท

ลักษณะที่แสดงออก โดยการวัด	กลุ่มควบคุม		กลุ่มทดลอง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชีพจร	๒๘	๙๓.๓๓	๑๗	๕๖.๖๗	๔๕	๗๕.๐๐
ความดันโลหิต Systolic	๒๘	๙๓.๓๓	๒๐	๖๖.๖๗	๔๘	๘๐.๐๐

เปรียบเทียบความแตกต่างของชีพจรและความดันโลหิตที่เพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ ครั้งต่อนาที และ ๑๐ มิลลิเมตรปรอท ของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ปรากฏผลดังนี้

อัตราการเต้นของชีพจรที่เพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ ครั้งต่อนาทีของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ความดันโลหิต Systolic ที่เพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ มิลลิเมตรปรอทของผู้ป่วยกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ดังปรากฏในตารางที่ ๕

ตารางที่ ๕ เปรียบเทียบความแตกต่างของชีพจรและความดันโลหิต Systolic ที่เพิ่มขึ้นเหนือระดับปกติเกินกว่า ๑๐ ครั้งต่อนาที และ ๑๐ มิลลิเมตรปรอท ของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ลักษณะที่แสดงออก โดยการวัด	กลุ่มควบคุม		กลุ่มทดลอง		X ²
	f ₁	f ₂	f ₃	f ₄	
ชีพจร	๒๘	๒	๑๗	๑๓	๘.๘๔
ความดันโลหิต Systolic	๒๘	๒	๒๐	๑๐	๕.๑๐

$$df = ๑$$

$$\text{นัยสำคัญที่ระดับ } .๐๕ \quad X^2_{(1)} = ๓.๘๔$$

ตอนที่ ๕ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างลักษณะที่แสดงออกของผู้ป่วยกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง ปรากฏผลดังนี้

ลักษณะที่แสดงออกของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเกี่ยวกับอาการหลบสลายตาขณะพูด กระสับกระส่ายพูดลุ่มๆดุ่นๆ ลักษณะของเนื้อเรื่องที่พูดไม่ต่อเนื่องกัน, เปลี่ยนเรื่องพูดบ่อย ๆ ผู้ขาดการสนทนาแต่เพียงผู้เดียว พูดเป็นเชิงตำหนิโรงพยาบาลโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลและสภาพความเป็นจริง หงุดหงิด, อารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ไม่มีความอดทน หน้าซีดหรือหน้าแดง, ลักษณะท่าทางที่พยายามจะป้องกันตัวเอง และอาการลังเลก่อนที่จะตอบคำถาม พูดตะกุกตะกัก ไม่มีสมาธิ หรือไม่สามารถจำประโยคหรือคำถามง่าย ๆ ได้ มีอาการพูดซ้ำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ส่วนอาการปากแห้ง กลอกตาไปมา เหงื่อออก อาการสั่นโดยทั่วไป หรือบริเวณมือและขา กำหมัด, ขบฟัน กัดเล็บ, กัดริมฝีปาก พูดเร็วเร็ว พูดเสียงดังและแหลม แสดงอาการไม่หวั่นวิตกต่อการฆ่าตัด หน้าตาเคร่งเครียด กระตุกบริเวณหน้า แขนหรือไหล่ ร้องไห้หรือมีอาการแสดงว่าร้องไห้มาก่อน การกล่าวถึงสิ่งที่กลัว การบรรยายถึงความเครียดหรือความไม่สบายใจต่าง ๆ เมื่อเข้ามารับการรักษาภายในโรงพยาบาล และไม่พยายามถามข้อมูลอะไรเลย แม้ว่า จะเปิดโอกาสให้ถาม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ดังปรากฏในตารางที่ ๖

ศูนย์วิทยพัชการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๖ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าโคสแควร์ของลักษณะที่แสดงออก
ของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและทดลอง

ลำดับที่	ลักษณะที่แสดงออก	χ^2
๑.	ปากแห้ง	๓.๔๐
๒.	หลบสายตาขณะพูด	๖.๑๘*
๓.	กลอกตาไปมา	๐
๔.	เหงื่อออก	๐.๑๐
๕.	มืออาการสั่นโดยทั่วไปหรือมืออาการสั่นบริเวณมือและขา	๑.๐๘
๖.	กระสับกระส่ายผุดลุกผุดนั่ง	๑๕.๖๒*
๗.	กำหมัด, ขบฟัน	๐
๘.	กัดเล็บ, กัดริมฝีปาก	๐.๔๔
๙.	ลักษณะของเนื้อเรื่องที่พูดไม่ต่อเนื่องกัน, เปลี่ยนเรื่องพูดบ่อย ๆ	๔.๙๓*
๑๐.	พูดเร็วเร็ว	๑.๓๐
๑๑.	ผูกขาดการสนทนาแต่เพียงผู้เดียว	๑๕.๒๗*
๑๒.	พูดเสียงดังและแหลม	๐.๑๔
๑๓.	พูดเป็นเชิงตำหนิโรงพยาบาล โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลและสภาพ ความเป็นจริง	๑๓.๔๑*
๑๔.	หงุดหงิด, และอารมณ์เปลี่ยนแปลงง่าย ไม่มีความอดทน	๔.๖๓*
๑๕.	แสดงอาการไม่หวั่นวิตกต่อการผ่าตัด	๐.๖๗
๑๖.	หน้าตาเคร่งเครียด	๑.๔๐
๑๗.	กระตุกบริเวณหน้า แขน หรือไหล่	๐
๑๘.	หน้าซีดหรือหน้าแดง	๑๑.๘๒*
๑๙.	ลักษณะท่าทางที่พยายามจะป้องกันตัวเอง เช่น กอดอกแน่น	๔.๗๑*

ตารางที่ ๖ เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าไคสแควร์ของลักษณะที่แสดงออก
ของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

ลำดับที่	ลักษณะที่แสดงออก	χ^2
๒๐.	อาการลึ้งเล็กน้อยที่จะตอบคำถาม พุคตะกุกตะกัก ไม่มีสมาธิ หรือไม่สามารถจำประโยคหรือคำถามง่าย ๆ ได้ มีอาการพูดซ้ำ ๆ	๘.๔๐*
๒๑.	ร้องไห้ หรือมีอาการแสดงว่าร้องไห้มาก่อน	๐.๕๒
๒๒.	การกล่าวถึงสิ่งที่กลัว	๐.๕๒
๒๓.	การบรรยายถึงความเครียดหรือความไม่สบายใจต่าง ๆ เมื่อ เข้ามารับการรักษาภายในโรงพยาบาล	๐.๕๒
๒๔.	ไม่พยายามถามข้อมูลอะไรเลย แม้ว่าจะเปิดโอกาสให้ถาม	๐.๑๒

$$df = ๑$$

$$* = \text{มีนัยสำคัญที่ระดับ } .๐๕ \quad \chi^2_{[1]} = ๓.๘๔$$

ตอนที่ ๖ แยกศึกษาดังนี้

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่ม
ทดลองปรากฏผลดังนี้

ความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่
ระดับ .๐๕ แสดงว่าความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองขึ้นอยู่กับทำให้
ข้อมูลเกี่ยวกับการรักษาพยาบาล ดังปรากฏในตารางที่ ๗

ตารางที่ ๗ เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	f ₁	f ₂	f ₃	f ₄	df	χ^2
กลุ่มควบคุม	๓๐	๘	๒๒			๑	๑๑.๒๗
กลุ่มทดลอง	๓๐			๒๒	๘		

เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างเพศเดียวกันของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง
ปรากฏผลดังนี้

เพศชาย ความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

เพศหญิง ความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองไม่แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ดังปรากฏในตารางที่ ๘

ตารางที่ ๘ เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างเพศเดียวกันของผู้ป่วยกลุ่มควบคุม
และกลุ่มทดลอง

เพศ	N ₁	N ₂	f ₁	f ₂	f ₃	f ₄	df	χ^2
ชาย	๑๓	๑๗	๑๓	๐	๓	๑๔	๑	๑๖.๙๐*
หญิง	๑๗	๑๓	๑๒	๕	๖	๗	๑	๐.๙๕

* = มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ $\chi^2_{(1)} = ๓.๘๔$

เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลของเพศชายและเพศหญิงภายใน
กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ปรากฏผลดังนี้

ก. กลุ่มควบคุม ความวิตกกังวลระหว่างเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ข. กลุ่มทดลอง ความวิตกกังวลระหว่างเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัย
สำคัญที่ระดับ .๐๕ ดังปรากฏในตารางที่ ๘ และ ๑๐

ตารางที่ ๘ เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มควบคุม

เพศ	N	f ₁	f ₂	f ₃	f ₄	df	χ^2
ชาย	๑๓	๖	๗			๑	๐
หญิง	๑๗			๘	๘		

ตารางที่ ๑๐ เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มทดลอง

เพศ	N	f ₁	f ₂	f ₃	f ₄	df	χ^2
ชาย	๑๗	๘	๑๓			๑	๘.๖๘
หญิง	๑๓			๑๑	๒		

เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างระดับอายุเดียวกันของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ปรากฏผลดังนี้

ความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๕ ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ และผู้ที่มีอายุระหว่าง ๓๖-๔๕ ปี แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ดังปรากฏในตารางที่ ๑๑

ตารางที่ ๑๑ เปรียบเทียบความวิตกกังวลของผู้ป่วยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองที่มีอายุอยู่ในระดับเดียวกัน

อายุ (ปี)	กลุ่มตัวอย่าง						df	χ^2
	N_1	N_2	f_1	f_2	f_3	f_4		
๒๕-๓๕	๑๗	๑๗	๑๒	๕	๕	๑๒	๑	๔.๒๓
๓๖-๔๕	๑๓	๑๓	๑๒	๑	๒	๑๑	๑	๑๒.๕๓

$$\text{นัยสำคัญที่ระดับ } .๐๕ \quad \chi^2_{(1)} = ๓.๘๔$$

เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างระดับอายุที่แตกต่างกันภายในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ปรากฏผลดังนี้

ก. กลุ่มควบคุม ความวิตกกังวลของผู้ป่วยที่มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๕ ปี และ ๓๖-๔๕ ปี ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

ข. กลุ่มทดลอง ความวิตกกังวลของผู้ป่วยที่มีอายุระหว่าง ๒๕-๓๕ ปี และ ๓๖-๔๕ ปี ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ ดังปรากฏในตารางที่ ๑๒ และ ๑๓

ตารางที่ ๑๒ เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างระดับอายุที่แตกต่างกันของผู้ป่วย
ในกลุ่มควบคุม

อายุ (ปี)	N	f_1	f_2	f_3	f_4	df	χ^2
๒๕-๓๕	๑๗	๑๑	๖				
๓๖-๔๕	๑๓	๐		๔	๙	๑	๒.๑๗

ตารางที่ ๑๓ เปรียบเทียบความวิตกกังวลระหว่างระดับอายุที่แตกต่างกันของผู้ป่วย
ในกลุ่มทดลอง

อายุ (ปี)	N	f_1	f_2	f_3	f_4	df	χ^2
๒๕-๓๕	๑๗	๙	๘				
๓๖-๔๕	๑๓			๖	๗	๑	๐

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย